

1933, tedy více než o dva roky později, považovati za opožděné, a nemusil se jimi proto žal. úřad, i kdyby tvrzení st-lů bylo správné, pro jich nepřípustnost zabývati; netřeba hleděti ani k tomu, že není právního předpisu, a ani st-lé se žádného nedovolávají, ze kterého by vyplývala pro úřad povinnost, aby postupné stížnosti týchž st-lů, směřující proti pořadníkům za různé roky, třeba týkaly se téže věci (pořadí), byly vyřizovány jedním rozhodnutím, když stížnosti do pořadí za pozdější rok byly podány dříve, než úřad rozhodl o pořadí za některý rok dřívější.

Č. 14.013.

Samospráva obecní. — Živnostenské právo: * Je-li živnost hostinská propachtována, je za zaplacení dávky ze zábav pořádaných v hostinci podle § 4 dávk. pravidel (vlád. nař. č. 143/1922 Sb., dodatek III. ve znění vlád. nař. č. 15/1928 Sb.) zavázán (spolu s eventuálním jiným podnikatelem zábavy) jen pachtýř živnosti, nikoli vedle něho i majitel propachtované koncese.

(Nález ze 14. prosince 1937 č. 5850/35-3.)

V ě c: Město Karlovy Vary proti rozh. okr. úřadu v Karlových Varech ze 6. srpna 1935 o dávce ze zábav.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á.

D ů v o d y: Františka F. propachtovala svoji hostinskou a výčepní koncesi v domě č. pop. 450 v Karlových Varech na dobu od 1. ledna 1932 do 22. května 1934 Josefu J.

Městská rada v Karlových Varech, nemohouc na uvedeném pachtýři dobytí nedoplatek předepsané mu dávky ze zábav v částce 1.650 Kč, předepsala jej výměrem z 12. února 1935 podle § 4 dávk. prav. Františce F. jako majitelce živnosti.

Odvolání do tohoto předpisu obecní zastupitelstvo v Karlových Varech zamítlo.

Dalšímu odvolání okr. úřad v Karlových Varech nař. rozhodnutím vyhověl a rozhodnutí obecního zastupitelstva zrušil. V odůvodnění uvedl, že podle jasného slovního znění § 4 dávk. prav. je pro ručení majitele živnosti hostinské a výčepní výslovně stanovena podmínka, že je živnost provozována. Majitel živnosti neručí, jestliže svoji živnost neprovozuje, nýbrž ji propachtoval.

O stížnosti, namítající, že i majitel živnosti, který ji propachtoval, ve smyslu §§ 2, 3, 19 a 55 živn. řádu (stejně terminologie používá i jiný zákon upravující otázky živnostenské, t. j. zákon č. 198/1932, resp. zákon č. 77/1935 Sb.) živnost provozuje, uvážil nss takto:

Mezi stranami není sporu o tom, že dávka ze zábav, o jejíž nedoplatek jde, byla předepsána ze zábav pořádaných pachtýřem Josefem J. v místnostech, pro něž byla zúčastněná straně Františce F. udělena

koncese hostinská a výčepní. Na sporu je výklad § 4 dávk. prav., který ve znění vlád. nař. č. 15/1928 Sb. zní: »Dávku vybere a obci odvede podnikatel zábavy (ředitel, pořadatel, spolek, výbor a pod.). Spolu s ním při zábavách pořádaných v hostinci nebo kavárně, vinárně, ve spolkové místnosti, kasině nebo v jiné uzavřené společnosti je zavázán za řádné placení dávky rukou společnou a nerozdílnou též ten, kdo v místnostech, v nichž je zábava pořádána, provozuje živnost hostinskou nebo výčepnickou jako majitel nebo pachtýř živnosti, nejde-li o takové místnosti, nájemce místností spolkových a pod., nejsou-li tyto najaty, vlastník místností.«

Dávková pravidla prohlašují za subjekt povinný dávku platiti v § 4 věta 1 zásadně podnikatele zábavy. Druhá věta § 4 normuje případy, kde vedle podnikatele zábavy je solidárně s ním zavázána za řádné zaplacení dávky také ještě osoba druhá. Jsou to dva případy: 1. pořádá-li se zábava v hostinci, kavárně, vinárně, — tu postihuje solidární závazek platiti dávku toho, »kdo v místnostech, v nichž je zábava pořádána, provozuje živnost hostinskou nebo výčepnickou jako majitel nebo pachtýř«, 2. pořádá-li se zábava v místnostech jiných, nájemce místností spolkových a pod., nejsou-li pak tyto najaty (správně pronajaty), vlastníka místností. V obou případech se přirozeně předpokládá, že ten, kdo provozuje živnost hostinskou jako majitel nebo pachtýř (případ 1.), resp. nájemce, po případě vlastník místností (v případě 2.), jest osoba od podnikatele zábavy odlišná, čili že podnikatel zábavy ani není tím, kdo v místnostech provozuje živnost hostinskou jako majitel nebo pachtýř, ani není nájemcem, resp. vlastníkem místností, neboť jinak nemělo by ustanovení o solidárním závazku oněch osob »spolu s podnikatelem« smyslu.

V daném případě byl podnikatelem zábav, z nichž dávka byla předepsána, sám pachtýř hostinské živnosti provozované v místnostech, kde se zábavy konaly. Podle toho, co uvedeno, tedy ustanovení druhé věty § 4 na daný případ přímo vůbec nedopadá. Jde jenom o to, zda lze z ustanovení onoho vyčísti normu, že — je-li podnikatelem zábavy pachtýř živnosti — postihuje solidární závazek platiti dávku vedle něho také majitele koncese.

V obvyklém slova smyslu »provozuje« živnost ten, kdo vykonává hospodářskou činnost, která tvoří obsah té které živnosti. Je sice pravda, že živn. řád na různých místech mluví o tom, že majitel živnosti provozuje živnost pachtýřem, ale tam nebere se onen passus v obvyklém slova smyslu, nýbrž značí výkon určitého živnostenského oprávnění třetí osobou, tedy relaci živnostensko-právní, kterou nelze beze všeho přenášeti do oborů jiných. V obvyklém slova smyslu provozuje pro pachtovanou živnost pachtýř, nikoli majitel živnostenské koncese. Kdyby dávková pravidla brala slova »provozuje živnost« v onom zvláštním smyslu živnostensko-právním, pak by — poněvadž zcela nepochybně i podle živn. řádu provozuje živnost také pachtýř — ručil za dávku vedle primárně zavázaného podnikatele zábavy v případech, kde se zá-

bava pořádá v hostinci propachtovaném, vždy také pachtýř i majitel živnosti, tedy osoby dvě. Takovéto dvojí ručení nelze však z ustanovení § 4 vyčísti, a naopak to odporuje znění pravidel, která praví, že je zavázán ten, kdo provozuje živnost jako majitel nebo pachtýř.

Ještě další úvaha svědčí proti stížnosti. Především zřejmý paralelismus mezi případem 1. a 2. V případě 2. se docela jasně stanoví, že vedle podnikatele zábavy je zavázán nájemce místností, a — »nejsou-li tyto najaty«, tedy jenom tehdy, když nejsou pronajaty —, vlastníků místností. Dále pak úvaha, že pravidla zřejmě chtěla postihnouti vedlejším závazkem k placení dávky osobu, která vedle podnikatele má z pořádané zábavy hospodářský prospěch. Tou je — jako v druhém případě nájemce a nikoli vlastníků místností — v případě prvním ten, kdo živnost hostinskou skutečně provozuje, tedy pachtýř, nikoli majitel koncese.

Poněvadž tedy ručební závazek majitele propachtované hostinské živnosti za dávku ze zábav v hostinci atd. pořádaných v § 4 normován není a ani v ostatních ustanoveních pravidel nemá opory, bylo stížnost pro bezdůvodnost zamítnouti.

Č. 14.014.

Samospráva obecní. — Řízení správní: * Je nezákonné, zamítne-li odvolací stolice (§ 40 fin. nov. č. 329/1921 Sb.) námitku poplatníkovu, že dávka, obecním zastupitelstvem usnesená, přiči se zákonu o přímých daních č. 76/1927 Sb. a že usnesená pravidla jsou neúplná, s tím, že usnesení obce s vytýkaných hledisek bude zkoumáno až vládou v řízení schvalovacím.

(Nález ze 14. prosince 1937 č. 7017/35-3.)

V ě c: Tekovská ľudová banka, filiálka v Nových Zámčích, proti rozh. zem. výboru v Bratislavě z 19. září 1935 o vybírání obecní dávky z pobočných závodů a detailních prodejen.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

D ů v o d y: Obec. zastupitelstvo města Nových Zámků usneslo se ve schůzi 1. února 1935 vybírati obecní dávku z pobočných závodů a z detailních prodejen kromě novozámeckých továrních, obchodních, průmyslových a výrobních podniků a usneslo se i na příslušných dávkových pravidlech. Okr. výbor v Nových Zámčích zamítl odvolání Tekovské ľudové banky, úč. spol., filiálky v Nových Zámčích, a spol. jako bezdůvodné. Podle výměru zem. presidenta v Bratislavě z 19. září 1935 zem. výbor v Bratislavě ve schůzi 19. září 1935 další odvolání zamítl s tím, že dávková pravidla, ježto obec zavádí dávku, o níž nebyla vydána vzorcová pravidla a která v obecní fin. novele uváděna není, podle § 28 zákona č. 329/1921 Sb. předkládá vládě k dalšímu opatření. V důvodech vyslovil, zamítaje námitku, dle níž obec. zastupitelstvo nebylo oprávněno tuto dávku zaváděti, že obce mají právo usnášeti se na vy-